

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **O. R.**, narozen X, státní příslušnost Írán
toho času X
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, Odbor cizinecké
policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
se sídlem v Hradci Králové, Věkoše 416

v řízení o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. února 2018, čj. KRP-
10953-23/ČJ-2018-050022-SV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6, se přiznává odměna ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zajistil žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

1. Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, tedy nucené realizace návratu do země svého původu, a to do Íránu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však žalovaný nijak nezvážil konsekvence plynoucí z občanství žalobce, tj. z toho, že žalobce je občanem Íránu, a to, že s ohledem na neexistenci smlouvy o vydání mezi Íránem a Evropskou unií Írán neakceptuje jakékoliv nedobrovolné návraty a transfery a odmítá přejímat jakékoliv své občany, kteří by měli být z Evropské unie předáni do Íránu proti své vůli.
3. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) *„je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Podle § 179 odst. 1 uvedené právní úpravy vycestování cizince *„není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“* Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje *„a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“* Podle čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků *„žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.“* Podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.“
4. Dále žalobce uvedl, že otázkou, jaké podmínky musí být splněny, aby správní orgán mohl rozhodnout o zajištění cizince, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS), ve kterém formuloval tyto právní věty:
5. *„I. Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými*

překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.

6. II. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“
7. V odůvodnění citovaného usnesení pak mimo jiné rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dále uvedl: „Při posouzení samotné sporné právní otázky vycházel rozšířený senát z toho, že zajištění cizince znamená omezení, nebo dokonce, v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění, zbavení jeho osobní svobody; jedná se tedy o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Takový zásah může být přípustný jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem ČR. Podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je osobní svoboda zaručena. Podle čl. 8 odst. 2 věty první Listiny nesmí být nikdo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: ...f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení osobní svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání (srov. též čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie). Všechny zmiňované právní dokumenty zdůrazňují zákaz svévolného zbavení či omezení osobní svobody. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a k ní se vztahující judikatury Evropského soudu pro lidská práva může zajištění nebo jiné zbavení osobní svobody cizince (např. vydávací nebo vyhošťovací vazba) proběhnout jednak pouze v souladu s řízením stanoveným zákonem, přičemž tato právní úprava musí mít určitou kvalitu tak, aby jasně a předvídatelným způsobem vymezovala podmínky zajištění nebo jiného zbavení osobní svobody, a jednak toto zbavení osobní svobody musí sledovat Úmluvou vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizince na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání (viz např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 12. 1986 Bozano proti Francii, ze dne 25. 3. 1995 Quinn proti Francii, ze dne 25. 6. 1996 Amuur proti Francii, ze dne 5. 2. 2002 Čonka a další proti Belgii, ze dne 27. 11. 2003 Shamsa proti Polsku, ze dne 25. 1. 2005 Singh proti ČR, ze dne 27. 1. 2008 Rashed proti ČR, ze dne 12. 2. 2009 Nolan a ostatní proti Rusku, ze dne 19. 2. 2009 A. a ostatní proti Spojenému království ad.). Rovněž podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice mohou členské státy zajistit pouze státníhopříslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, a to za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje, přičemž lze k zajištění přikročit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (čl. 15 odst. 4 návratové směrnice). 24. Lze tedy dospět k závěru, že v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé

či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice. (...) Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné.“

8. Žalobce konstatoval, že pokud pak žalovaný došel k závěru, že vycestování žalobce je možné, aniž by nijak nezvážil obecně známou skutečnost o tom, že Írán odmítá přijímat své občany, pokud se nejedná o realizaci dobrovolných návratů, zatížil své rozhodnutí absencí důležité úvahy individualizující rozhodnutí a podmiňující jeho úplnost a správnost.
9. Žalobce dále připomněl, že k otázce zajištění íránských občanů se již vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 4 Azs 242/2016-24 ze dne 4. 1. 2017, podle nějž je odmítnutí akceptace zajištěného Íránce překážkou pro jeho dalšího zajištění. Za těchto okolností bylo pak povinností žalovaného do své úvahy o realizovatelnosti účelu zajištění, tedy možnosti realizace vyhoštění žalobce, zahrnout právě i důvody, pro které se žalovaný domnívá, že existuje šance, že by k dosažení účelu zajištění mohlo dojít (ať by se již jednalo o změnu náhledu Íránu na otázku přijímání svých vyhošťovaných občanů, snahu žalobce o realizaci dobrovolného návratu nebo jiné okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se domnívat, že účelu zajištění může být dosaženo). Jelikož tak žalovaný neučinil a k žalobci přistoupil bez zohlednění klíčových specifík případu, tedy zejména jeho íránského občanství, nemůže napadené rozhodnutí obstát.

2. Písemné vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že doba zajištění cizince dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, a to v reakci na sdělení pracovníka Ředitelství služby cizinecké policie v Praze, k obvyklé délce konzulární procedury, podle státní příslušnosti cizince, ke zjištění jeho totožnosti. Cizinec byl následně umístěn do Záchytného zařízení pro cizince do doby realizace správního vyhoštění. Současně mu bylo vydáno dne 2. 2. 2018 rozhodnutí ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 uvedené právní úpravy neboť pobývá na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a bez víza, ač k tomu není oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu. Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, byla správním orgánem stanovena na dva roky.
11. Žalovaný uvedl, že v rozhodnutí odůvodnil zajištění žalobce citovaným ustanovením s tím, že je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, jeho úmyslný a vědomý vstup a pobývání na území členských zemí Evropské unie bez platného cestovního dokladu a platného víza nebo bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, je závažným porušením právních norem,

jednání žalobce demonstruje to, co si myslí o právním pořádku České republiky. Jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon pobytu cizinců. Správní orgán proto uzavřel, že žalobce neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti uložené správním orgánem a existuje proto nebezpečí maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a tento úmysl je z chování žalobce zjevný. Tyto skutečnosti žalovaný uvedl do rozhodnutí o zajištění na základě vyjádření žalobce do protokolu o výsledku, sepsaného dne 1. 2. 2018.

12. K aplikaci zvláštních opatření stanovených v § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že vyloučení uložení mírnějších opatření úzce souvisí s důvody, proč bylo ze strany správního orgánu rozhodnuto o zajištění žalobce. Před vydáním rozhodnutí o zajištění tyto formy žalovaný zvažoval, avšak žalobce nebyl hlášen nikde k pobytu na území ČR, toto sám uvedl v rámci pohovoru. Uložení zvláštního opatření ve formě oznámení policii adresy místa pobytu, zdržování se tam a hlášení každé změny následující pracovní den policii a zdržovat se na adrese za účelem provedení pobytové kontroly tedy nepřicházelo v úvahu. Žalobce vypověděl, že má u sebe minimum finančních prostředků, nemá v ČR a Evropské unii vazby, které by mohly poskytnout jejich složení za účelem finanční záruky, nemohlo být tak využito ani této formy zvláštního opatření. K třetí možnosti pak žalovaný připomněl, že osoba, která vědomě a úmyslně porušuje právní předpisy nebo nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Způsob vstupu žalobce na území členských zemí Evropské unie, jakož i úmyslné a vědomé prokazování se v průběhu pobytové kontroly na území Polska falešnou identitou vzbuzovaly důvodnou pochybnost o možnosti spolupráce žalobce se státními orgány. Pokud se týče žalobcovy identity, žalovaný vycházel pouze z vyjádření žalobce, o provedení úkonů směřujících ke zjištění jeho skutečné identity požádal dne 5. 2. 2018 Ředitelství služby cizinecké policie. Jeho neochotu spolupracovat pak potvrzuje to, že dne 1. 3. 2018 odmítl na Velvyslanectví Iránské islámské republiky konzulární návštěvu za účelem vydání náhradního cestovního dokladu. Ohledně setrvání v České republice pak do protokolu uvedl, že zde o mezinárodní ochranu požádat nechtěl a nechce, cestoval do Německa. Zvláštní opatření, spočívající v povinnosti cizince osobně se hlásit na policii ve stanovené době by se tedy zcela jistě míjelo účinkem, žalovaný k němu proto též nepřistoupil. Správní orgán pak v souvislosti s možností uložení mírnějších opatření zdůrazňuje, že tato neslouží k tomu, aby byla uložena a v případě jejich neplnění pak bylo přistoupeno k zajištění cizince, neboť takový postup by nebyl účelný – zde odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 10 Azs 102/2016.
13. Žalovaný se dále vyjádřil k existenci překážek správního vyhoštění a vycestování, ve vztahu k § 124 odst. 1 písm. b) zákona o obyvu cizinců, odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 7 As 79/2010. K možnosti vycestování byl žalobce podrobně dotazován – k dotazu, co by pro něj návrat do domovského státu představoval, jaké jsou jeho rodinné vazby, a zda mu hrozí doma nějaké nebezpečí, žalobce uvedl, že mu nic nehrozí, žije tam celá jeho rodina, na území ČR a Evropské unie nemá žádnou osobu, kvůli které by ukončení svého pobytu na území považoval z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života za nepřiměřené. O azyl zde žádat nechce a po vstupu do Evropské unie ani nežádal. Do Německa ho vedly ekonomické důvody, chtěl tam studovat, v ČR zůstat nechce, nejraději by se vrátil do Iránu. Nezná důvod, pro který by nemohl ČR opustit, toliko absence peněz a cestovního pasu. Uvedl,

že „žádné nebezpečí mi tam nehrozí, mám kde bydlet, mám tam celou svoji rodinu. Českou republiku chci opustit co nejdříve, jak obdržím letenku a cestovní doklady.“

14. K této otázce si pak žalovaný, jak dále uvedl, v souladu s ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžádal dne 1. 2. 2018 stanovisko Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, tento orgán vydal téhož dne pod ev. č. ZS39938 stanovisko, že na žalobce se důvody znemožňující vycestování nevztahují a jeho vycestování je tak s ohledem na ust. § 179 cit. zákona možné. Žalovaný odkázal na § 149 zákona č. 500/2004 Sb., podle něhož je obsah stanoviska závazný pro výrok jeho rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že se problematikou existence důvodů znemožňujících vycestování cizince zabýval dostatečně, tento při seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění uvedl, že podklady považuje za dostatečné, nemá k věci co dalšího sdělit a nežádal ani žádné doplnění či provedení důkazů. Nežádal ani založení příloh do spisového materiálu.
15. Žalovaný pak v závěru svého vyjádření konstatoval, že svůj závěr o vydání rozhodnutí o zajištění považuje za dostatečně odůvodněný, vycházel při něm z dostatečných podkladů a důkazů, které obstaral, i z vyjádření samotného žalobce, kterému byl po celou dobu správního řízení ustanoven tlumočnický perského jazyka. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

3. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
17. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 1. 2. 2018 byl rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie Hradec Králové, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort žalobce dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla dle § 125 odst. 1 této právní úpravy stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Tato doba byla stanovena v reakci na sdělení pracovníka Ředitelství služby cizinecké policie v Praze, k obvyklé délce konzulární procedury, podle státní příslušnosti cizince, ke zjištění jeho totožnosti. Žalobce byl následně umístěn do Záchytného zařízení pro cizince ve Vyšních Lhotách do doby, než bude realizováno správní vyhoštění. Dne 1. 2. 2018 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění a následujícího dne, tj. dne 2. 2. 2018 bylo vydáno rozhodnutí ve věci správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a pobýval na území bez víza, ač k tomu není oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu. Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, byla správním orgánem stanovena dva roky. Žalobce byl následně na základě požadavku týkajícího se umístění cizince do zařízení pro zajištění cizinců umístěn dne 2. 2. 2018 do Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách.

18. V rámci správního řízení byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení. V něm žalobce popsal svoji imigrační historii a okolnosti týkající se jeho neoprávněného pobytu. Uvedl, že z Íránu odletěl asi před 14 dny do Turecka a následně do Rumunska. Írán opustil z důvodu, že chtěl v Evropě studovat a pracovat. Chtěl si dodělat vyšší vzdělání. Očekával, že v Evropě bude mít lepší uplatnění. Cestovní doklad odevzdal převaděči a peníze utratil během cesty. Cílem jeho cesty je Německo. Ohledně setrvání v České republice žalobce do protokolu uvedl, že zde o azyl žádat nechce, chce vycestovat do Německa a má v úmyslu se co nejrychleji vrátit do Íránu. V domovské zemi mu žádné nebezpečí nehrozí, nemá tam žádné problémy, žije tam i jeho rodina, tedy otec, matka, sestra a tři bratři a manželka se dvěma dětmi. Na území České republiky ani Evropské unie nemá žádnou osobu, kvůli které by ukončení svého pobytu na tomto území považoval z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života za nepřiměřené. O azyl v České republice žádat nechce. Nebyl mu rovněž znám žádný důvod, pro který by nemohl Českou republiku opustit a vrátit se do domovského státu. Uvedl, že mu tam žádné nebezpečí nehrozí a má kde bydlet, neboť tam má svoji celou rodinu. Konstatoval, že Českou republikou chce opustit co nejdříve, jakmile obdrží letenku a cestovní doklady.
19. V průběhu správního řízení si žalovaný rovněž opatřil závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince vyhotovené Ministerstvem vnitra, Odborem azylové a migrační politiky, dne 1. 2. 2018. Uvedené ministerstvo po zhodnocení skutkových okolností dané věci došlo k závěru, že žalobce neuvedl, ani správní orgán nenalezl, žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Nehrozí mu ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V zemi původu žalobce pak neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno považovat ve vztahu k němu za vážnou újmu dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Vycestování žalobce do země jeho státní příslušnosti nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Ministerstvo vnitra tak své stanovisko uzavřelo tím, že v případě žalobce neshledalo důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly jeho vycestování do Íránu, a jeho vycestování je tudíž možné.
20. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán přistoupil k zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť hrozí nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce neplnil zákonem uložené povinnosti, když svůj cestovní pas dobrovolně odevzdal převaděči, motivován ekonomickými zájmy a lepším životem na území Německa, následně bez cestovního dokladu a platného víza vstoupil a pobýval na území členských zemích Evropské unie a konečně vědomě se polským pohraničním orgánům prokazoval falešnou identitou. Jeho chování tedy neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem uložené. Existuje tedy reálné nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný se rovněž zabývá možnými překážkami realizace správního vyhoštění do země původu cizince. Vycházel přitom ze stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky a protokolu sepsaného s žalobcem, z něhož dovodil, že žalobce má v Íránu rodinu a chtěl by se tam vrátit. Žádné nebezpečí mu tam nehrozí, nemá tam žádné problémy. Může pokračovat v práci, kterou vykonával před svým odjezdem. Žalovaný se rovněž v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zabýval otázkou přiměřenosti dopadů vydání rozhodnutí o zajištění ve smyslu případného zásahu do žalobcova rodinného a

soukromého života. Žalovaný neshledal, že by vydané rozhodnutí o zajištění představovalo nepřiměřený zásah do života žalobce s ohledem na absenci rodinných vazeb na území České republiky.

21. Krajský soud hodnotil postup žalovaného z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců. Ten v § 123b upravuje zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území. Dle odst. 2 lze zvláštní opatření za účelem vycestování uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. Dle odst. 4 pak policie takové opatření neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Zvláštní opatření pak jednotlivě upravuje odstavec 1, tato představují možný pobyt cizince mimo zajišťovací zařízení, s povinností hlásit každou změnu pobytu policii a v místě se zdržovat pro možnost kontroly, nebo složení peněžních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, či povinnost cizince osobně se hlásit policii ve stanovené době. Ustanovení § 124 upravuje institut zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, upravuje oprávnění policie zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, a to v případech, kdy je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání – zde odst. 1 písm. b). V odst. 3 je upraven postup policie, která s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění stanoví v rozhodnutí o zajištění dobu jeho trvání. V § 125 shora vzpomínaného zákona je vyjádřena délka možné doby zajištění, tato nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Konečně, v ust. § 179 jsou upraveny důvody znemožňující vycestování, a to pro případ důvodných obav, že pro případ vrácení cizince do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Vážnou újmu ve smyslu odst. 1 pak dle odst. 2 představuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, případně též situace, kdy by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
22. Krajský soud je po přezkoumání postupu žalovaného včetně napadeného rozhodnutí přesvědčen, že žalobce není osobou, která odmítá dobrovolný návrat do země původu. Žádné informace o tom, že by mu případně v zemi původu cokoliv hrozilo, nesdělil, naopak, uvedl, že mu nic nehrozí. Je faktem, že žalobce cestoval přes území České republiky a dalších států Evropské unie bez potřebných osobních dokladů. Za takového stavu pak správní orgán nepochybil, pokud si po vyžádání Stanoviska Ministerstva vnitra k možnému vycestování cizince zhodnotil daný stav jako situaci, která odpovídá možnosti zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to v délce

90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Vzhledem k těmto skutečnostem neshledal krajský soud v postupu žalovaného žádnou nezákonnost či nesprávnost.

23. Lze rovněž konstatovat, že postup žalovaného korespondoval požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010 – 150.
24. Krajský soud nepřehlédl, že se žalobce v podané žalobě domáhal i aplikace závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 4 Azs 242/2016-24. Ten se týkal případu, kdy se cizinec, jehož domovským státem byl rovněž Írán, odmítal do země původu dobrovolně vrátit. V této věci Írán převzetí cizince odmítl s odůvodněním, že nepřijímá občany, kteří s dobrovolným návratem nesouhlasí, když tento postoj Íránu má být založen na neexistenci dohody mezi ním a Evropskou unií a Nejvyšší správní soud jej z toho důvodu shledal systémovým. K této námitce krajský soud konstatuje, že uvedený judikát ovšem není na projednávanou věc aplikovatelný, neboť se dotýká skutkově odlišného stavu. Jak vyplývá ze skutkových okolností shora naznačených, žalobce při pohovoru dne 1. 2. 2018 opakovaně uvedl, že se chce do Íránu vrátit dobrovolně. Dokonce vyjádřil přání, aby se tak stalo co nejdříve. Ani v podané žalobě tuto skutečnost nepopřel. Nelze rovněž přehlédnout, že nesplnění jiných zákonných podmínek pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 124 zákona o pobytu cizinců, případně existenci některého z důvodů znemožňujících mu vycestování vymezených v § 179 téhož zákona (či s ohledem na čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků nebo čl. 15 odst. 1 návratové směrnice), žalobce v žalobě nenamítal.
25. Krajský soud tedy konstatuje, že se plně ztotožňuje se závěry žalovaného obsaženými v odůvodnění napadeného rozhodnutí a rovněž tak se závěry vyslovenými v jeho písemném vyjádření k žalobě a plně na ně odkazuje. Považuje za zřejmé, že neshledal důvody, pro které by výkon správního vyhoštění nemohl být realizován.
26. Krajský soud tak neshledal žalobu důvodnou, a proto ji s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

4. Náklady řízení

27. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.
28. Ve výroku jmenovaný advokát byl ustanoven žalobci usnesením ze dne 8. 3. 2018, č. j. 31 A 3/2018-15. Odměnu za zastupování vyúčtoval advokát v podání ze dne 13. 3. 2018, v němž uvedl jednotlivé úkony právní služby, které žalobci poskytl. Odměna byla vyúčtována s odkazem na § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d), a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů a to za 2 úkony právní služby (porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve věci, sepsání žaloby) po 3 100 Kč, a za 2 paušální částky náhrady výdajů po 300 Kč, tj. celkem 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. března 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně